

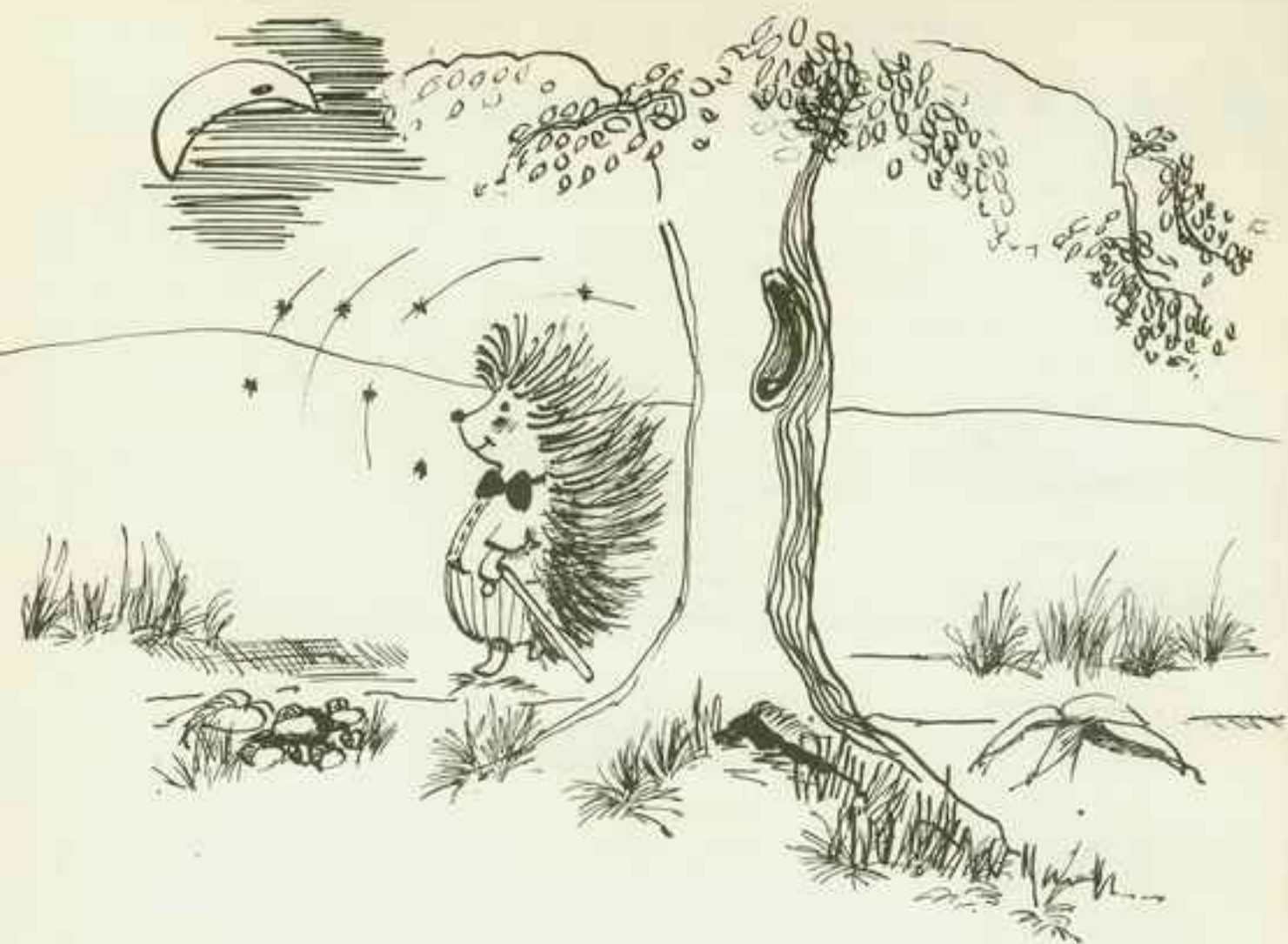
Sindsvinet og gulvskrulben

TEKST OG MUSIK

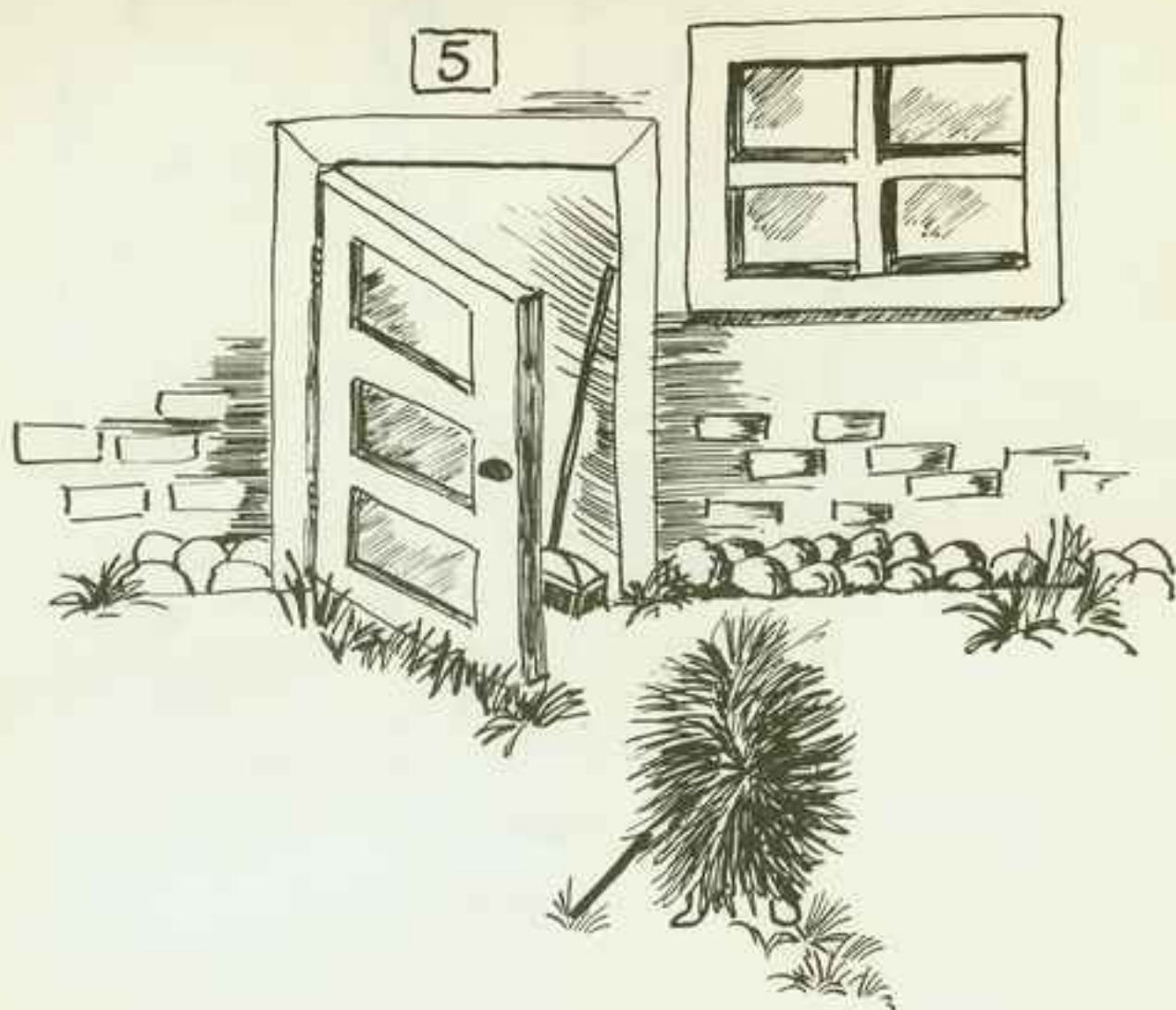
Knud Michelsen

TEGNINGER IDA MICHELSEN

ENGSTRØM & SØDRING

Et pindsvin i stiveste stads
kom hjem fra et muntert kalas
her havde han festet på slappest line
spist pindemad og drukket pindsvinevine
nu kunne han ej - i sin rus -
finde sit pindsvinehus.

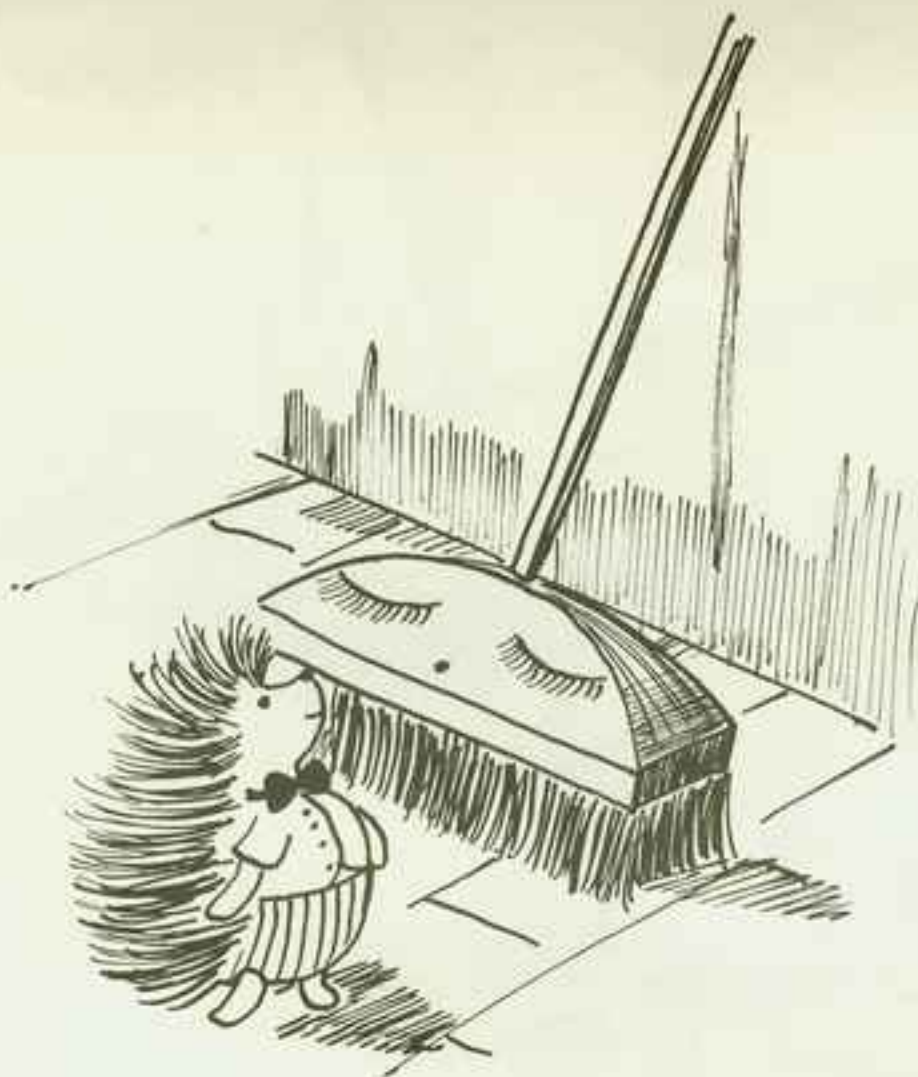
Hos Madsens på markvejen fem
stod vaskehüsdøren på klem.
Han greb denne chance, der kom så tilfældigt,
for det var da rent ud sagt-pindsvineheldigt,
her kunne han få sig en lur.
Da så han - en yndig figur.

En hun med den skønneste ham,
så rolig, så blid og så tam,
så fuld af bedårende, struttende ynde,
han mærked sit pindsvinehjerter begynde
at banke i hidsig galop
for denne henrivende krop.

Han talte til een og tog fat;
"Min egen, min elskede skat
du skønne, fortryllende pindsvinekoinde,
for dig - kan du tro - ku' jeg godt slå på pinde,
jeg kommer og kysser dig-hois
du ikke er prikken og spids.

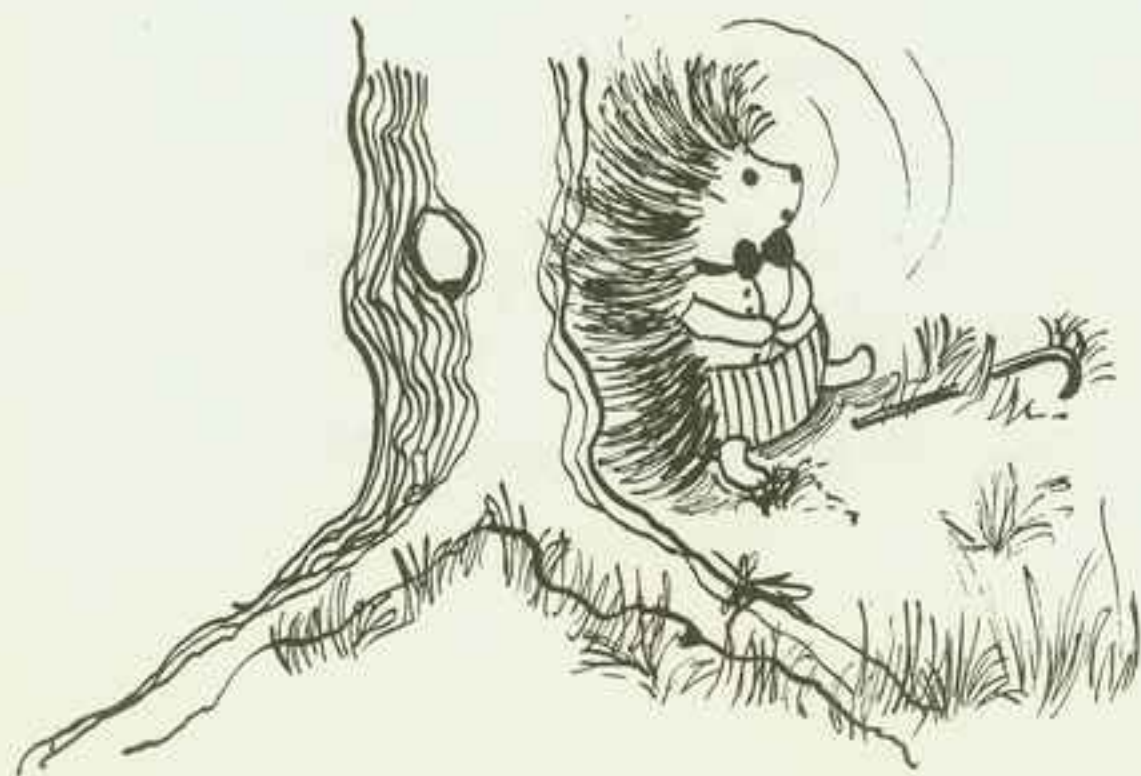
Hun svarede ham ikke et gryn
men nu, da han havde begyndt,
da ventede han ikke på hendes bevilling,
nej, indtog en aggressiv pindsvinestilling
men da han var allermost kak
blev modet forvandlet til skræk.

For Madsens Marie kom ind
hūn øjed hans pindsvineskind,
og skreg: „Kan dū så lade gulvskrubben være,
nej her i mit vaskehūs vil-på min are-
jeg ikke ha' pindsvineri,
skrup hjem til din pindsvinesti.”

Hun kostede den arme filur
afsted med et drabeligt fūr.
Da pindsvinet så, at hans livs allerstørste
forelskelse kun var en uvenlig børste,
da sukede det lille bæst:
"Errare hūmanum est"

PINDSVINET OG GULVSKRUBBEN

Tekst og Musik: KNUD MICHELSEN

SANG

1. Et pind-svin i sti-ve-ste stads kom
 2. Hos Mad-sens på mark-vej-en fem stod
 3. En hun med den skøn-ne-ste ham, så
 4. Han tal-te til een og tog fat: „Min
 5. Hun sva-red ham ik-ke et grynt, men
 6. For Mad-sens Ma-ri-e kom ind hun
 7. Hun ko-sted den ar-me fi-lur af-

PIANO

D Hmi

1. hjem fra et mun-tert ka-las her hav-de han fe-stet på
 2. va-ske-hus-dø-ren på klem. Han greb den-ne chan-ce, der
 3. ro-lig, så blid og så tam, så fuld af be-då-ren-de,
 4. e-gen, min el-ske-de skat du skøn-ne, for-tryl-len-de
 5. nu, da han hav-de be-gyndt, da ven-ted han ik-ke på
 6. ø-jed hans pind-svi-ne-skind, og skreg: „Kan du så la-de
 7. sted med et dra-be-ligt fur. Da pind-svi-net så, at hans

Emi A D

1. slap-pe-ste li-ne, spist pin-de-mad og druk-ket pind-svi-ne-vi-ne, nu
 2. kom så til-fæl-digt, for det var da rent ud sagt-pind-svi-ne-hel-digt, her
 3. strut-ten-de yn-de, han mær-ked sit pind-svi-ne-hjer-te be-gyn-de at
 4. pind-svi-ne-kvin-de, for dig-kan du tro-ku' jeg godt stå på pin-de, jeg
 5. hen-des be-vil-ling, nej, ind-tog en ag-gres-siv pind-svi-ne-stil-ling, men
 6. gulvskrubb-ben væ-re, nej her i mit va-ske-hus vil-på min æ-re-jeg
 7. livs al-ler-stør-ste for-el-skel-se kun var en u-ven-lig bør-ste, da

G A7 D A7

1. kun-ne han ej-i sin rus fin-de sit pind-svi-ne-hus.
 2. kun-ne han få sig en lur. Da så han en yn-dig fi-gur.
 3. ban-ke i hid-sig ga-lop for den-ne hen-ri-ven-de krop.
 4. kom-mer og kys-ser dig-hvis du ik-ke er prik-ken og spids.
 5. da han var al-ler-mest kæk blev mo-det for-vand-let til skræk.
 6. ik-ke ha' pind-svi-ne-ri, skrup hjem til din pind-svi-ne-sti.
 7. suk-ke-de det lil-le bæst: „Er-ra-re hu-ma-num est“.

D G A7 D